

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 454/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Ingrid Kovalčukovou, Štúrova 22, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 20 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 13 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 38 C 210/2016 z 20. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. októbra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy, čl. 1 Dodatkového

protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a čl. 13 ods. 1 a 4 ústavy uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 38 C 210/2016 z 20. júla 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je v postavení žalovaného v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 38 C 210/2016 o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti. Sestry sťažovateľa, ktoré sú v uvedenom konaní v postavení žalobkýň, žiadajú vyporiadanie spoluvlastníctva tak, že celý spoločný nehnuteľný majetok okresný súd prikáže do výlučného vlastníctva sťažovateľa s tým, že ho zaviazne na zaplatenie každej z nich po 50 000 €. S týmto návrhom sťažovateľ nesúhlasí a žiada vyporiadať spoluvlastníctvo rozdelením domu na dve bytové jednotky, keďže takýmto spôsobom je dom usporiadaný už teraz.

3. Na základe uvedeného okresný súd nariadil uznesením z 31. januára 2018 znalecké dokazovanie na účel zistenia možnosti delenia nehnuteľnosti.

4. Sťažovateľ popísal priebeh úkonu znaleckého dokazovania takto:

«Súdom ustanovený znalec nariadil úkon znaleckého dokazovania na dňa 11.6.2018, keď telefonicky zvolal strany sporu na dotknutú nehnuteľnosť s tým, aby prípadne ešte predložili súvisiace dokumenty.

Strany sporu sa v stanovenej lehote dostavili aj spolu s svojimi právnyimi zástupcami a odovzdali znalcovi listiny, o ktorých mali za to, že je potrebné, aby sa s nimi znalec pri vyhotovovaní posudku oboznámil.

Po úvodnom predslve znalca k zisteniam stavu nehnuteľnosti podľa LV, keď znalec konštatoval prevod časti spoluvlastníckeho podielu sťažovateľa na jeho manželku, sa pristúpilo k jej prehliadke, v rámci ktorej sťažovateľ prezentoval znalcovi najmä oddelenie vykurovacích sústav a samostatné merače dodávok médií (elektrina, plyn), ktoré realizoval na vlastné náklady v roku 2016.

Počas obhliadky sa právny zástupca žalobkýň správal hlučne, neustále sťažovateľa okrikoval, ktoré správanie jeho vyvrcholilo do incidentu, keď ho sťažovateľ vyzval, aby prestal konečne kričať aj kvôli susedom a aspoň v komunikácii s jeho právnu zástupkyňou aby si uvedomil, že hovorí so ženou. Na to právny zástupca žalobkýň reagoval výsmešnou

poznámkou, že si je sťažovateľ „nejako veľmi dobre vedomý, že jeho PZ je žena, či už mal možnosť to vyskúšať“. Toto absolútne neprimerané a hrubo neprofesionálne správanie právneho zástupcu žalobkýň sa hlboko dotklo, pobúrilo a urazilo nie len právnu zástupkyňu sťažovateľa, ale aj samého sťažovateľa a jeho manželku, ktorá bola na nehnuteľnosti ako jeden z podielových vlastníkov tiež prítomná.

Následne sa mala vykonať obhliadka bytovej jednotky užívanej sťažovateľom a jeho manželkou. Vzhľadom na popísané správanie sa PZ žalobkýň sťažovateľ dotknutý hrubým arogantným správaním sa PZ žalobkýň prvotne nesúhlasil s tým, aby do jeho obydlika vstúpila strana žalobkýň, resp. najmä ich právny zástupca. Na to reagoval PZ žalobkýň vyhlásením, že v takom prípade žiada, aby znalec ukončil prehliadku a vyžiadal si od znalca prezenčnú listinu, do ktorej rukou vpísal, že nesúhlasí s pokračovaním v obhliadke a žiada znalca, aby obhliadku ukončil. Manželka sťažovateľa vidiac, že PZ len zneužíva emočne práve ním vyhrotenú situáciu hneď reagovala, že ona súhlasí s obhliadkou aj v prítomnosti PZ žalobkýň, o čom presvedčila aj manžela, čo už ale PZ žalobkýň odmietol. Túto situáciu znalec zaznamenal v prezenčnej listine, v ktorej uviedol, že: „Po konzultácii s [REDAKOVANÉ] a právnym zástupcom už žalovaný súhlasil s obhliadkou, ale právny zástupca [REDAKOVANÉ] odmietol pokračovať v obhliadke.“

Krátko na to PZ žalobkýň spolu s nimi nehnuteľnosť opustili.

Po ich odchode žiadali sťažovateľ aj s manželkou, aby znalec pokračoval v úkone, a to aj s poukazom na znenie uznesenia o nariadení znaleckého dokazovania, z ktorého nevyplýva povinnosť sťažovateľa poskytnúť súčinnosť žalobkyniam, ale znalcovi, avšak znalec sa doslova s ohnutým chrbtom vyjadril, že druhá strana by jeho znalecký posudok zrejme aj tak napadla a v obhliadke sa z týchto dôvodov rozhodol nepokračovať.»

5. Sťažovateľ poukázal na to, že o úkone znaleckého dokazovania informoval súdny znalec okresný súd podaním zo 14. júna 2018, ktorého prílohou bola aj prezenčná listina, pričom sám znalec v tomto podaní uvádza, že dôvodom prerušenia úkonu bola skutočnosť, že „Právny zástupca žalobkýň nesúhlasil s pokračovaním v obhliadke, ktorá bola ukončená na jeho požiadanie, pričom následne, keď [REDAKOVANÉ] vyjadrila súhlas s pokračovaním aj v ich byte, toto neprijali žalobkyne ani ich právny zástupca.“

6. Sťažovateľ zdôraznil, že znalec mu neuložil žiaden pokyn, pre nesplnenie ktorého objektívne nemohol ukončiť obhliadku predmetu znaleckého dokazovania. K ukončeniu úkonu došlo jednoznačne na základe rozhodnutia právneho zástupcu žalobkýň a oprávnenie mu nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu.

7. Sťažovateľ tiež uviedol, že v rovnaký deň ako podanie znalca, t. j. 14. júna 2018 bolo okresnému súdu doručené aj podanie žalobkýň označené ako „*Oznámenie o zmarení obhliadky nehnuteľnosti; Žiadosť žalobkýň na zabezpečenie účinnej ochrany; Rozšírenie žaloby; Návrh na doplnenie dokazovania*“. Podľa jeho názoru rovnako aj z obsahu podania žalobkýň jednoznačne vyplýva, že nie znalec vlastným rozhodnutím pre nesplnenie jeho pokynu sťažovateľom, ale práve žalobkyne a ich právny zástupca dali znalcovi pokyn nepokračovať v obhliadke a žiadali jej ukončenie. Okolnosť týkajúca sa následného súhlasu s obhliadkou aj obydlija sťažovateľa, ktorý prišiel ešte v čase, keď právny zástupca len zapisoval do prezenčnej listiny svoju poznámku, žalobkyne v podaní už neuvádzajú.

8. Napriek uvedeným skutočnostiam okresný súd napadnutým uznesením uložil sťažovateľovi poriadkovú pokutu v sume 100 €.

9. Sťažovateľ vytkol, že napadnuté uznesenie nie je riadne odôvodnené, resp. dôvody, ktoré v ňom okresný súd uvádza, v skutočnosti neexistujú.

10. Jedným z dôvodov uvádzaných v napadnutom uznesení je, že sťažovateľ neoznámil súdu podstatnú zmenu týkajúcu sa spoluvlastníckych podielov vo vzťahu k spoločnej vyporiadavanej nehnuteľnosti. K tomu sťažovateľ uviedol, že pri prevode časti svojich vlastníckych práv na manželku len realizoval svoje vlastnícke práva vyplývajúce mu zo zákona a garantované Listinou základných práv a slobôd a ústavou, pričom tieto práva k dotknutému spoluvlastníckemu podielu neboli žiadnym spôsobom obmedzené. Podľa neho je neprípustné, aby bol sankcionovaný súdom pre výkon svojich práv, a to vo vzťahu k prebiehajúcemu súdnemu konaniu, pričom zo žiadneho právneho predpisu mu nevyplýva povinnosť žiadať súd o povolenie na prevod, resp. oznamovať súdu realizáciu svojich vlastníckych práv. Výkon práv vyplývajúcich mu z hmotného práva nemohol podľa sťažovateľa spôsobiť žiadne bezdôvodné prietahy v konaní.

11. Ďalším z dôvodov uvádzaných v napadnutom uznesení je, že sťažovateľ neumožnil znalcovi vykonať miestnu obhliadku. K tomu sťažovateľ uviedol:

«Vo vzťahu k tomuto dôvodu uloženia pokuty je absolútne jednoznačné, že rozhodnutie súdu je arbitrárne, keď ho súd odôvodňuje konštatovaním zjavne neexistujúcich okolností, a to napriek tomu, že mu v čase vydávania rozhodnutia muselo byť minimálne z podania súdneho znalca zo dňa 14.6.2018 zrejmé, že žalobkyne navyše ani neposkytli súdu úplný a pravdivý opis skutkových okolností, keď zatajili, že fakticky ihneď po prvotnej odmietavej reakcii sťažovateľa na prítomnosť ich právneho zástupcu v jeho obydli (rozhodne nie bezdôvodnú) svoje stanovisko zmenil a súhlasil so vstupom do svojho obydli aj vo vzťahu k ich strane, čo však žalobkyne a ich právny zástupca odmietli.

Ani súdom ustanovený znalec, avšak napokon ani samotné žalobkyne nikde neuvádzajú, že by bol sťažovateľ odmietol sprístupniť časť nehnuteľnosti, ktorú s manželkou obývajú znalcovi.

Z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, odkiaľ, resp. na základe čoho vzal súd za východisko pre uloženie pokuty ten „fakt“, že sťažovateľ „zabránil znalcovi vstup do predmetnej nehnuteľnosti“ a opakovane že, „neumožnil znalcovi vykonať miestnu obhliadku nehnuteľnosti, ktorá je predmetom tohto konania“.

Máme za to, že v situácii, ktorá nastala počas obhliadky... znalec mohol a mal pokračovať v obhliadke...

V zmysle vyššie uvedeného teda jednoznačne právny zástupca žalobkýň a nie žalovaný zmaril v tejto časti znalecké dokazovanie, ak vôbec možno hovoriť o takomto marení. Súdom ustanovený znalec má totiž podľa nášho názoru postupovať v medziach zákona a na základe pokynov súdu, sledujúc cieľ splnenia záväzných výrokov súdu, a to podľa vlastných rozhodnutí a nie na základe pokynov strany sporu. Ak znalec jednoznačne má plne k dispozícii objekt znaleckého dokazovania a pre spracovanie znaleckého posudku potrebuje vykonať jeho prehliadku, má ju vykonať a následne spracovať znalecký posudok bez ohľadu na požiadavky strany sporu, ktoré navyše ani nemajú oporu v žiadnom právnom predpise.»

12. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že napadnutým uznesením okresný súd porušil jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 dohovoru, čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy, čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 13 ods. 1 a 4 ústavy, aby napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú

sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

16. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

17. Zároveň je v súvislosti s napadnutým uznesením okresného súdu potrebné pripomenúť, že ústavný súd nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci všeobecného súdu by bola opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

18. Sťažovateľ v sťažnosti namieta uloženie poriadkovej pokuty v sume 100 € napadnutým uznesením okresného súdu z dôvodov už uvedených.

19. Podľa § 102 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) súd môže uložiť poriadkovú pokutu tomu, kto sťažuje postup konania najmä tým, že a) nesplní povinnosť uloženú súdom a svoju nečinnosť v konaní neospravedlní včas a vážnymi okolnosťami, b) sa nedostaví na súd, hoci naň bol riadne a včas predvolaný a svoju neprítomnosť neospravedlnil včas a vážnymi okolnosťami, c) neuposlúchne príkaz súdu, d) ruší poriadok alebo dôstojný priebeh pojednávania alebo e) urobí hrubo urážlivé podanie.

20. Dôvodnosť uloženia pokuty sťažovateľovi ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť ani spochybňovať. Ako už bolo načrtnuté, právomoc ústavného súdu nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužíva sa na skúmanie namietanej vecnej

nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Úlohou ústavného súdu nie je ani náprava prípadných pochybení všeobecných súdov pri vydávaní procesných rozhodnutí. Rozhodovanie o poriadkových pokutách (procesné rozhodnutia) pred všeobecnými súdmi patrí jednoznačne do výlučnej kompetencie všeobecných súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania.

21. Na prvý pohľad sa rozhodnutie o poriadkovej pokute vzhľadom na majetkové zameranie a absenciu prieskumu javí ako spôsobilé zasiahnuť do základných práv subjektu, voči ktorému je namierené. Za načrtnutých okolností je preto nevyhnutné vychádzať z podstaty (charakteru) rozhodnutia o poriadkovej pokute a výšky jej možného uloženia.

22. Pokiaľ ide o charakter poriadkovej pokuty, také rozhodnutie je procesnou sankciou, ktorou je možné vynútiť si splnenie tých procesných povinností, ktoré napriek tomu, že došlo k ich účinnému uloženiu, splnené neboli. Základným predpokladom pre vydanie takéhoto rozhodnutia je to, že konaním alebo opomenutím dôjde k sťaženiu postupu konania, t. j. nesplnením takej povinnosti dôjde k predĺženiu súdneho konania. Svojou podstatou tak uvedené poriadkové opatrenie umožňuje zabezpečiť nerušený priebeh konania a súčinnosť strán sporu, resp. ich zástupcov a iných subjektov v prípade, ak títo nemajú záujem podieľať sa na prebiehajúcim konaní spôsobom, ktorý zákon upravuje, alebo ak by priebeh konania iným spôsobom sťažovali, predlžovali či dokonca marili. Súčasne je rozhodnutie súdu o poriadkovom opatrení svojou povahou procesným rozhodnutím s procesnoprávnymi dôsledkami len pre určité štádium civilného sporového konania; nestáva sa samo osebe predmetom konania, a nejde tak o rozhodnutie vo veci samej, ktoré by do práv a povinností strán sporu zasahovalo konečným spôsobom. Pokiaľ ide o výšku poriadkovej pokuty, tú určuje súd s prihliadnutím na povahu porušenej povinnosti, čo znamená, že pri stanovení sumy každej pokuty disponuje súd voľnou úvahou. Miera voľnej úvahy súdu však nie je absolútna, ale je obmedzená maximálnou možnou hranicou 500 €. Pôjde teda zväčša o pokuty v zanedbateľnej alebo bagatelnej výške (III. ÚS 152/2017).

23. Zákonomdarca vylúčil tieto procesné rozhodnutia z preskúmania nadriadeným súdom, pričom v dôvodovej správe k dotknutému ustanoveniu (§ 102 CSP, pozn.) uviedol, že „kto raz poruší povinnosť, mal by byť sankcionovaný“. Tento prístup možno označiť za plne zlučiteľný s princípmi materiálneho štátu, v ktorých je implikovaná aj požiadavka spravodlivosti (III. ÚS 152/2017).

24. Zmyslom využitia poriadkového opatrenia je zabezpečenie plynulosti postupu súdu v prebiehajúcom (existujúcom) súdnom konaní, nie jeho rozmnožovanie o ďalšie „konania“, ktoré navyše nemajú pre prejednanú vec žiaden význam. Taký stav by bol v rozpore s požiadavkou zdravého rozumu, ktorá nemôže byť irelevantná pre organizáciu a fungovanie materiálneho právneho štátu.

25. Ústavný súd uvádza, že nie je jeho úlohou prehodnocovať správnosť poriadkového opatrenia všeobecného súdu, a to ani v prípade, ak by s takým rozhodnutím nesúhlasil. Také rozhodnutie by v zásade malo byť nepreskúmateľné nielen nadriadeným súdom, pretože zákon takúto možnosť výslovne nepripúšťa (čl. 2 ods. 2 ústavy), ale malo by byť vzhľadom na bagateľnú povahu a ústavnoprávny rozmer vylúčené aj z prieskumu vecí ústavným súdom. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd, alebo tiež v prípadoch absencie primeraného zdôvodnenia tohto rozhodnutia všeobecným súdom. Takéto vybočenie, resp. neodôvodnenosť rozhodnutia však ústavný súd v prípade sťažovateľa nezhliadol.

26. Vzhľadom na uvedené niet takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

27. Pokiaľ je sťažovateľ presvedčený, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo aj k porušeniu jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 20 ods. 5 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení uvedených práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy a tiež v čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07, IV. ÚS 278/2010).

28. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením okresného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak v danom prípade nemožno uvažovať ani o porušení jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 20 ods. 5 ústavy ani práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol aj túto časť sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

29. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 13 ods. 1 a 4 ústavy ústavný súd uvádza, že tento článok ústavy je vstupnou bránou do ústavnej úpravy základných práv a slobôd a ako taký má charakter všeobecných ústavných princíпов. Napriek tomu, že je implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, nemá charakter základného práva a slobody, ktorého ochrany by sa bolo možné samostatne domáhať pred ústavným súdom (m. m. I. ÚS 7/2010, m. m. I. ÚS 518/2013).

30. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia a priznanie náhrady trov právneho zastúpenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2018